

RAISING HOLY SPARKS, INNERCITY, ANA KRAVANJA & SAMO KUTIN

MARKO KARLOVČEC

30. 4. 2014 - 16:00

/ RŠ RECENZIJ

Jalla Jalla, Metelkova; torek 29.4.2014

Včeraj se je v Jalla Jalli odvil nekoliko nepričakovan večer, plod angažmaja in medsebojne pomoči »turajočih« glasbenikov. Tako so se dan po nastopu v mariborskem Gustafu zvrstili David Colohan iz Irske, ki se je pridružil tudi belgijskemu duetu Innercity, ter domača improvizatorja in vsestranska zvočna kreativca, Ana Kravanja ter Samo Kutin. David Colohan bi moral nastopiti s svojim projektom Raising Holy Sparks, a se je zaradi tehničnih težav predstavil v okrnjeni različici, pri kateri se mu je pridružil še Kutin na svojem zvestem ozvočenem hurdy-gurdyju.

Colohan je ustanovni član v undergroundu precej cenjenega avant-folk kolektiva United Bible Studies, na splošno pa je z gostimi lovkami vezan na številčno in zanimivo irsko psihadelično podzemlje, kamor spadajo tudi Woven Skull, katerih ploščo smo pred leti predstavili v oddaji Tolpa Bumov. No, kot uvod v včerajšnji večer je opremljen s harmonijem oziroma šruti-škatlo in glasom ter ob brneči Kutinovi podpori ponudil kratko bralno-pevsko deklamiranje nekakšnega dnevniško-sanjskega poetičnega teksta. Izstopalo je predvsem njegovo prehajanje med govorno in peto besedo, ki se je vršilo iz stavka v stavek, celoten vtis pa je bil od vseh reči tega večera še najbolj blizu nekemu specifičnemu neo-folkovskemu impresionizmu.

Temu sta sledila Kravanja in Kutin na kontaktno ozvočenih violini in hurdy-gurdyju. Tako Kravanja kot Kutin sta v zadnjih letih med najbolj izstopajočimi domačimi neidiomatskimi improvizatorji in o njunem delu smo se na Radiu Študent razgovorili že kar nekajkrat. Mojstrstvo v tem, kar počneta, razširjeni in raziskujoči zvočnosti, ne dopušča polovičarstva ali dolgočasnega tavanja in preizkušanja, saj je ena temeljnih potez njune igre ravno kontinuiteta in vztrajnost pred nami odstirajočega se zvočnega vala. Vsa podaljšana dromljanja pa tudi ostre reze tako skupaj drži globoka potopljenost v lastno početje, ki poskrbi, da enako suvereno zveni tako koncentrirano škripanje po žimi violinskega loka kot nepričakovan zdrs kontaktnega mikrofona na tla. Ob opazovanju Kravanje in Kutina to vse morda deluje precej enostavno in nonšalantno, a je v resnici daleč od tega. In kot tako precej redka dobrina v množici ostalega ne tako zelo zanimivega svobodnega improviziranja.

Lahko bi rekli, da se je večer odvijal precej nepretenciozno in umirjeno. Po drugi strani pa je v Jalli, ki je bolj kot koncertnim večino časa namenjena predvsem »kavarniškim« dejavnostim, vzdušje kar

nekajkrat prestopilo v bolj nevarna območja »zanimivih« interakcij med posamezniki, ki so mejile na pretep. Spoprijem s tako situacijo in počasno plasiranje zvočnih vsebin vseh nastopajočih tako včeraj sploh ni bil zanemarljiv faktor. Poleg stoičnega prenašanja in vztrajanja se je z napredovanjem dogajanja med nas počasi naseljevala otipljiva sprememba atmosfere in mimobežna poglobitev vtisov.

Nadaljevali so Innercity s pridruženim članom Davidom Colohanom na flavti in altovskem saksofonu. Kot že nekajkrat v preteklosti je treba omeniti, da je napovedni tekst te zasedbe bil neprimerno bolj spektakularen od tega, kar smo na koncu slišali. V osnovi je šlo za precej generično brodenje med tropi »psihedeličnega« džemanja z ne vedno najbolj suverenimi vstopi Colohana. Sčasoma pa je ta vtis zbledel – zavedati se je bilo možno tihe vztrajnosti in podtalne napetosti njihovega sicer skrajno nedemonstrativnega in skromnega igranja. Stene in tla Jalle so se parkrat tudi konkretno zatresle in na trenutke se je res zdelo, da smo slišali odmev tiste »hipnotične okultne dada muzike«, s katero se predstavljajo v opisih.

Po pavzi sta še enkrat nastopila Kravanja in Kutin. A tokrat v precej drugačni konfiguraciji. Na maroškem godalu rebab, doma narejeni etiopski harfi begeni ter z dodano uporabo glasov sta odigrala en nepretrgan modalno improvizirani kos, ki je sicer jasno kazal sledi prvotnih glasbenih okolij njunih instrumentov, vendar je bil daleč od kakršnihkoli pretenzij po imitiranju ali poceni šlepanju na avro neobičajnosti. V bistvu je to, kar sta včeraj poskušala Kravanja in Kutin, skrajno kočljivo in nevarno ter v mojem doživljanju skoraj vedno obsojeno na neuspeh. A uspel jima je manjši čudež. Ne nujno zaradi kakega glasbenega presežka, temveč zaradi izredne transparentnosti in zavzetosti njunega početja. Stvari so se sestavile in tekom trajanja njunega nastopa sta nam uspela predočiti nekakšne temelje dromlajoče modalne dialošnosti, ki je hkrati z začetnimi odmevi severnoafriško pulzirajočih vzorcev za seboj počasi brisala sledi in spodbujala doživet razmislek o vzgibih ter nespregledljivih čarih tovrstnega početja.

Večer je zaključila še ena kolektivna improvizacija vseh z izjemo Kravanje. Tukaj se je spet pokazal omenjeni karakter Innercity, ki pa ga je pred padcem v mlahavost ves čas ohranjal Kutinov oster in v hrupnost brez nobenih klišejskih glasbenih ostankov usmerjen hurdy-gurdy.